

Arrest

nr. 248 107 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5000 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 16 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 31 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 september 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en woont u sinds 2015 in een bijgebouw van het huis van uw moeder dat gelegen is in de stad Clarines, in de staat Anzoategui. U behaalde een diploma middelbaar onderwijs en werkte gedurende elf jaar bij de raad van een flatgebouw. Nadien werkte u als verkoopster. U had thuis een winkel waar u basisvoedingsmiddelen verkocht. Uw zoon A. G. (...) leed aan microcephalie en stierf op 21 februari 2015 omwille van ademnood.

Twaalf jaar geleden leerde u R. D. H. J. (...) kennen. Jullie kregen een relatie en op 8 oktober 2018 trouwde u met hem. Toen uw echtgenoot achttien jaar oud was had hij een arbeidsongeval, waarbij hij per ongeluk door een kogel geraakt werd toen een veiligheidsagent zijn geladen wapen op een tafel legde. Ten gevolge hiervan heeft hij epilepsie en krijgt hij te maken met epileptische aanvallen. Sinds het jaar 2012 werd medicatie schaarser en schaarser in Venezuela. Dit zorgde ervoor dat uw echtgenoot verschillende epileptische aanvallen kreeg en nevenwerkingen ondervond omdat het juiste medicijn niet voorradig was en hij een ander medicijn nam. Ook werd hij geconfronteerd met het probleem dat gespecialiseerd medisch personeel Venezuela verlaten had. Omwille van schaarste in het ziekenhuis was het niet mogelijk om de nodige onderzoeken te laten doen en de nodige scans te laten nemen. Bovendien was de kostprijs van onderzoeken erg hoog. Van de vierde specialist die jullie bezochten vernamen jullie dat uw echtgenoot een bepaald medicijn levenslang zou moeten nemen. Uw schoonzus die in België verblijft stuurde de medicatie op. Het was evenwel noodzakelijk dat een dokter toezag op de toediening van dit medicijn. U geeft aan dat dergelijke opvolging in Venezuela niet mogelijk was. Niet alleen uw echtgenoot, maar ook uw vader had daarnaast gezondheidsproblemen. Omdat er geen medicatie of een ambulance beschikbaar was, overleed hij een jaar geleden.

Sinds het jaar 2018 werd de buurt waarin jullie woonden geconfronteerd met onveiligheid. Jullie woonden dicht bij een grote weg waar vrachtwagens met voedingsmiddelen geplunderd werden. Er vonden regelmatig confrontaties tussen de autoriteiten en de plunderaars plaats.

Uw echtgenoot verliet Venezuela op 6 december 2018 en reisde naar België, waar hij op 16 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. In België werd vastgesteld dat het medicijn dat hij in Venezuela nam niet meer voldoende effectief is. Hij krijgt momenteel een nieuw medicijn dat in Venezuela niet verkrijgbaar is.

Op 30 september 2019 verliet ook u Venezuela en reisde u met het vliegtuig naar België, waar u op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat uw echtgenoot zal overlijden door een gebrek aan medische zorg. Bovendien vreest u de algemene veiligheidssituatie en de slechte socio-economische situatie.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel), uw huwelijksakte (kopie), een bundel medische documenten betreffende de gezondheidstoestand van uw echtgenoot en de medicatie die hij dient te nemen (origineel) en een stapel artikels over de schaarste aan medicijnen en anti-epilepsie medicijnen in Venezuela (kopie). Op 26 augustus 2020 bezorgde uw sociaal assistente het CGVS enkele opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2020. Zo liet u optekenen dat uw familienaam A. (...) is en niet A. (...). Voorts corrigeerde u de schrijfwijze van de naam van uw schoonmoeder. Voor het overige voegde u aan een vraag met betrekking tot uw partner toe dat hij niet enkel uw partner is maar uw echtgenoot. Ook onderstreepte u dat het op pagina 13 het jaartal 2018 betrof, zoals ook werd genoteerd in de notities van het persoonlijk onderhoud. Tot slot gaf u aan dat de kopie van uw identiteitskaart per post opgestuurd werd.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot R. D. H. J. (...) nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn medische problemen geen verband houden met de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, omdat hij niet aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling loopt, omdat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of zijn medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en omdat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c)

van de Vreemdelingenwet. Op 26 mei 2020 tekende uw echtgenoot beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Tot op heden heeft de RvV nog geen arrest gevelde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut aan u kan worden toegekend. U toonde immers niet aan dat u bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig op dezelfde asielmotieven beroept als uw echtgenoot R. D. H. J. (...). Op 16 april 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake zijn dossier. Deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het beroep dat hij indiende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) is nog steeds hangende.

U verklaarde noch problemen met de Venezolaanse autoriteiten, noch problemen met medeburgers gehad te hebben (CGVS, p. 7). Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat uw echtgenoot zal overlijden door een gebrek aan medische zorg (CGVS, 3, 9-11). Bovendien vreest u de slechte socio-economische situatie (CGVS, p. 3, 13) en de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 11).

Aangaande uw vrees dat uw echtgenoot geconfronteerd zal worden met een gebrek aan medische zorg werd in het kader van de beslissing van uw echtgenoot reeds vastgesteld dat deze motieven geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Noch uit zijn, noch uit uw verklaringen blijkt immers dat hij omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of omwille van zijn toebehoren tot een bepaalde sociale groep in zijn land van herkomst niet op een passende behandeling van zijn medische problemen zou kunnen rekenen (CGVS, p. 10 en 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat uw echtgenoot geconfronteerd zal worden met een gebrek aan medische zorg, en dit enkel omwille van de algemene situatie: er is een gebrek aan medicatie en specialisten; en door schaarste kunnen ziekenhuizen geen onderzoeken uitvoeren of scans maken (CGVS, 10-12). Dat de kostprijs van onderzoeken erg duur is (CGVS, p. 12), is een louter socio-economisch motief dat geen uitstaans heeft met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. In casu blijkt evenwel dat dit niet het geval is. U en uw echtgenoot woonden immers in een bijgebouw van het huis van uw moeder (CGVS, p. 4). U werkte in het verleden reeds elf jaar in de raad van een flatgebouw en nadien werkte u als handelaar in basisvoedingsmiddelen (CGVS, p. 4, 11). Hoewel u aangeeft dat het sinds het vertrek van uw

echtgenoot niet lukte om in uw inkomen te voorzien blijkt uit uw verklaringen dat u er dankzij de hulp van uw schoonmoeder en schoonzus die in België woont in slaagde om ingrediënten te kopen om ijs te maken en te verkopen. Zo kon u dan opnieuw investeren en de noodzakelijke zaken kopen. Ook uit het feit dat uw schoonzus uw echtgenoot medicatie opstuurde, betaalde voor zijn vliegtuigtickets naar België en u hielp bij het regelen van uw reis (CGVS, p. 10, beslissing CGVS echtgenoot) blijkt dat zij bereid is jullie te steunen. Voorts blijkt dat u nog in contact staat met uw eigen familiaal netwerk, met name uw moeder en uw twee broers en zes zussen (CGVS, p. 6), van wie u aangeeft dat twee zussen handelaars zijn, dat een zus werkt in een kledingzaak en dat een broer werkt als openbaar ambtenaar. Eén zus is reeds op pensioen en een andere zus wordt onderhouden door haar echtgenoot die wel aan de slag is. Uit niets blijkt dat u indien nodig niet op de hulp van uw familiaal netwerk zou kunnen rekenen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uw echtgenoot, met name zijn epilepsie, en aanvoert dat hij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of zijn medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de aangehaalde medische problemen dient uw echtgenoot zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees voor de veiligheidssituatie, dient benadrukt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat dit gaat om een vrees voor de algemene veiligheidssituatie. Hoewel u verklaarde dat u vlakbij een grote weg woonde waar vrachtwagens met voedingsmiddelen geplunderd worden en waarbij het regelmatig tot aanvaringen tussen de autoriteiten en de plundersaars komt (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 11 en 12), gaf u immers aan dat u en uw echtgenoot nooit persoonlijk problemen gekend hebben omwille van de door u opgeworpen situatie van onveiligheid (CGVS, p. 12). Jullie waren nooit persoonlijk betrokken bij een plundering of bij een confrontatie met de autoriteiten (CGVS, p. 12).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en huwelijksakte bevestigen uw nationaliteit, identiteit en burgerlijke staat, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De medische documenten van uw echtgenoot bevestigen zijn medische problemen. De artikels die u voorlegt ondersteunen uw verklaringen betreffende de schaarste van medicijnen in Venezuela, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela. Ook uw opmerkingen bij de notities kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Deze betreffen immers slechts correcties van de schrijfwijze van namen en preciseringen die geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “de gegrondheid en de rechtmatigheid van de bestreden beslissing”.

Zij ontwikkelt haar middel als volgt:

"A. Het behoren tot een benadeelde klasse slachtoffer van discriminaties

Verzoekster en haar echtgenoot zijn arm.

Dit wordt door tegenpartij niet betwist.

Ze behoren dus tot een bijzondere benadeelde sociale klasse in Venezuela.

En deze sociale klasse is het slachtoffer van aanzienlijke discriminaties moeilijke toegang tot voedsel, werk en gezondheidszorgen.

Wat betreft de gezondheidszorgen, legt verzoekster uit dat ze niet kunnen betalen voor zorgen van haar echtgenoot.

Aldus moeten ze geneesmiddelen kopen om de echtgenoot van verzoekster te verzorgen.

De prijs van de geneesmiddelen is echter exorbitant, zodat de echtgenoot van verzoekster tot deze geen toegang kan krijgen.

Wat betreft de medische zorgen, blijven de openbare diensten in gebreke (zie infra) - zodat verzoeker genoodzaakt is om beroep te doen op privé-ziekenhuizen. waarvan de prijzen zo onevenredig zijn dat hij tot hun zorgen geen toegang kan krijgen.

Dat dit ernstige gevolgen voor zijn fysische gezondheid heeft.

In het kader van zijn verhoor legt verzoeker de moeilijkheden uit waaraan hij persoonlijk geconfronteerd werd om reden van zijn armoede.

Zo legt verzoekster nauwkeurig uit dat ze tot een bescheiden sociale klasse behoort, en dat ze daardoor gediscrimineerd wordt.

De Gids van de UNHRC verklaart : "77. Par «un certain groupe social», on entend normalement des personnes appartenant à un groupe ayant la même origine et le même mode de vie ou le même statut social. La crainte d'être persécuté du fait de cette appartenance se confondra souvent en partie avec une crainte d'être persécuté pour d'autres motifs, tels que la race, la religion ou la nationalité.

78. L'appartenance à un certain groupe social peut être à l'origine de persécutions parce que les prises de position politique, les antécédents ou l'activité économique de ses membres, voire l'existence même du groupe social en tant que tel, sont considérés comme un obstacle à la mise en oeuvre des politiques gouvernementales."

Bovendien woont verzoekster in een streek waar ze voortdurend in een stresssituatie verkeert en onrustig is om reden van de conflicten en plunderingen die er plaatsvinden.

Zo legt ze op verschillende plaatsen in zijn verhoor uit dat hij leeft met de angst van het slachtoffer van gewelddadigheden te zijn in verband met de streek waarin hij leeft.

Het CGVS betwist niet dat de streek van herkomst van verzoekster een hoge graad van gevaar vertoont. Zij acht gewoon dat deze graad onvoldoende is om artikel 48/4 §2 c) toe te passen.

Er moet echter rekening gehouden worden met het geheel van de elementen die in het kader van de asielpprocedure worden vermeld.

Op grond van deze elementen, moet het Verdrag van Geneve toegepast worden, en dient verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te krijgen.

In ieder geval dient het verzoek geanalyseerd te worden vanuit het oogpunt van artikel 48/4 §2 b)

B. Het gebrek aan gezondheidszorgen voor de benadeelde sociale klasse

Overwegende dat tegenpartij van mening is dat verzoekster niet aantoonst dat zij zich in een zeer ernstige socio-economische situatie bevindt.

Dat zij zo preciseert dat :

(...)

In het kader van huidig dossier bestaat er een werkelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de wet van 15 december 1980.

De echtgenoot van verzoekster lijdt ook aan ernstige gezondheidsproblemen."

Verzoekster vervolgt haar betoog door te stellen dat de gezondheidszorgen voor personen zonder inkomen rampzalig zijn en verwijst naar de verklaringen die zij aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en citeert passages uit de algemene informatie die ze bij haar verzoekschrift voegt. Zij voegt hieraan het volgende toe:

"Uit al deze artikelen blijkt dat de echtgenoot van verzoekster, om reden van zijn lage inkomens, in geval van terugkeer geen toegang zal krijgen tot de gepaste gezondheidszorgen.

Dat er een reëel risico voor de gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekster bestaat.

Hij lijdt aan ernstige epilepsie, met levensgevaar in geval van gebrek aan behandeling.

Dat tegenpartij benadrukt dat de zus van verzoekster, die in België leeft, in staat is om haar financieel te helpen.

Dat het simpele feit dat zij van de hulp van haar zuster moest afhangen, de situatie van onzekerheid van verzoekster in Venezuela aantoont.

Dat zij op haar zus beroep moet doen om voor haar echtgenoot geneesmiddelen naar Venezuela te sturen.”

Verzoekster citeert tot slot uit het jaarrapport van Amnesty International met betrekking tot 2019 dat zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 8).

2.1.2. In een tweede middel citeert verzoekster enkele passages uit voormeld jaarrapport van Amnesty International met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Venezuela en de toegang tot voedsel en water, die niet gewaarborgd is, zo stipt zij aan. Verzoekster voegt hieraan toe dat de VN de aandacht vestigde op misdaden tegen de mensheid die in Venezuela begaan worden, dat het CGVS zelf de nadruk legt op het bestaan van een diepe politieke, economische en sociale crisis, waar geweld veralgemeend is en door het Venezolaanse leger wordt gepleegd, dat de situatie bovendien niet gaat verbeteren en dat een gewapend conflict op het punt staat uit te barsten tussen Brazilië en Venezuela. Zij meent dat de bestreden beslissing hervormd dient te worden en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *“Venezuela, le génocide silencieux”* uit Le journal du Médecin van 22 november 2018 (stuk 2);
- het verslag *“Venezuela. La crise des droits à la santé, hors de contrôle, contraint des milliers de personnes à quitter le pays”* van Amnesty International van 9 maart 2018 (stuk 3);
- het artikel *“Venezuela’s Health Care Crisis Now Poses a Global Threat”* van Human Rights Watch van 12 maart 2020 (stuk 4);
- het artikel *“Venezuela: le (très) difficile accès aux soins”* van Euronews van 4 februari 2019 (stuk 5);
- het artikel *“Insight: le système de santé vénézuélien est à bout de souffle”* van Euronews van 22 februari 2019 (stuk 6);
- het artikel *“Maduro accuse Bolsonaro de vouloir un “conflit armé” entre le Venezuela et le Brésil”* van RTBF van 15 februari 2020 (stuk 7);
- het jaarrapport van Amnesty International betreffende Venezuela met betrekking tot 2019 (stuk 8);
- het artikel *“Venezuela. Un rapport choc de l'ONU vient étayer les accusations de crimes contre l'humanité et désigne les auteurs présumés”* van Amnesty International van 16 september 2020 (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat zij zich volledig op dezelfde asielmotieven beroept als haar echtgenoot, in wiens dossier het CGVS op 16 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam waartegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep hangende is, omdat (B) zij verklaarde noch problemen met de Venezolaanse autoriteiten, noch problemen met medeburgers te hebben gehad, omdat (C) aangaande haar vrees dat haar echtgenoot geconfronteerd zal worden met een gebrek aan medische zorg in het kader van diens beslissing reeds werd vastgesteld dat deze motieven geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (D) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële

situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, omdat (E) de beoordeling van de medische problemen van haar echtgenoot een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is en haar echtgenoot zich dient te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat (F) uit haar verklaringen blijkt dat zij en haar echtgenoot nooit persoonlijk problemen hebben gekend omwille van de door haar opgeworpen situatie van onveiligheid, omdat (G) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (H) de documenten die zij neerlegt voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster beroept zich voor haar verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak op de medische problemen van haar echtgenoot, die als gevolg van een arbeidsongeval op achttienjarige leeftijd met epilepsie kampt en daarvoor medische behandeling behoeft. Zij voert aan dat haar echtgenoot in Venezuela geen toegang heeft tot gepaste medische zorgen en geneesmiddelen en dat hij er om die reden kan sterven. Daarnaast haalt verzoekster de onveilige situatie in Venezuela aan, alsook de slechte socio-economische situatie.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster zich volledig baseert op dezelfde vluchtmotieven als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat door hem werd ingediend op 16 januari 2019 en dat door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'landeninformatie', nr. 1). In zijn arrest met nr. 240 001 van 25 augustus 2020 heeft de Raad deze beslissing in beroep bevestigd.

In voormeld arrest motiveert de Raad als volgt met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters echtgenoot:

"2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de landeninformatie aangebracht door beide partijen en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Uit verzoekers verklaringen blijkt hij om internationale bescherming verzoekt omdat hij door de situatie en de crisis in Venezuela geen behandeling meer kon krijgen voor de epilepsie waaraan hij lijdt sinds hij op 18-jarige leeftijd getroffen werd door een kogel (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Verzoeker verklaart dat hij geen geld meer had om medische onderzoeken in een privé-ziekenhuis of medicatie te betalen (notities, p. 8-9) en er geen materiaal meer was in het ziekenhuis waar hij vroeger onderzocht werd voor de jaarlijkse scan van zijn hoofd (notities, p. 8). Daarnaast verklaart verzoeker dat er in zijn dorp Clarines elke dag plunderingen zijn van vrachtwagens en er elke dag geweerschoten zijn (notities, p. 12).

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij arm is en tot een "bijzonder benadeelde sociale klasse in Venezuela" behoort en deze klasse het slachtoffer is van aanzienlijke discriminaties, stelt hij in wezen dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de armen in Venezuela. Artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan

worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd". Hieruit blijkt dat om als een sociale groep te worden beschouwd de twee in artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden moeten voldaan zijn. In casu stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen weliswaar blijkt dat verzoeker weinig financiële middelen had en verklaart dat hij slechts éénmaal per dag kon eten en zich in een economisch precaire situatie bevond in Venezuela, maar toont verzoeker daarmee niet aan dat hij daardoor tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin behoort. Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt immers dat de diepe financiële en economische crisis alle lagen van de bevolking treft en dat de toegang tot socio-economische rechten zoals werkgelegenheid en gezondheidszorg voor de hele bevolking verder bemoeilijkt wordt door de hyperinflatie en de quarantaine-maatregelen ten gevolge van de coronapandemie.

Verzoeker toont niet aan, noch blijkt uit de informatie aangebracht door beide partijen dat de sociale klasse waartoe verzoeker verklaart te behoren, met name arme mensen, een eigen identiteit heeft in Venezuela omdat zij er als afwijkend wordt beschouwd en de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden. De loutere bewering van verzoeker dat de sociale klasse waartoe hij behoort benadeeld is en het slachtoffer is van aanzienlijke discriminatie op het vlak van gezondheidszorg, werkgelegenheid en voedsel en dat hij geen geld heeft om privé-klinieken te betalen, toont niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet voldoende financiële middelen heeft om medische verzorging te betalen, en dat zijn gebrek aan toegang tot gezondheidszorg in Venezuela te wijten is aan zijn financiële situatie en de algemene crisis in de gezondheidszorg zijn land van herkomst, welke geen verband houden met één van de criteria in de vluchtelingendefinitie. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat nergens uit zijn verklaringen noch uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat hij omwille van het behoren tot een sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin de toegang tot de gezondheidszorg zou worden ontzegd of dat hij om die reden gediscrimineerd zou worden. Naar het oordeel van de Raad stelt de bestreden beslissing dan ook terecht dat zijn medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart nooit politieke activiteiten te hebben gehad en dat niemand van zijn familie politiek actief is (notities, p. 4 en p. 7) zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker de toegang tot voedsel, gezondheidszorg of tewerkstelling omwille van zijn politieke overtuiging of één van de andere vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie zou ontzegd zijn of worden.

Wat de algemene veiligheidssituatie betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar verklaart bang te zijn geweest door de geweschoten in zijn buurt maar hier verder geen details over verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS en niet in concreto aantoont dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. De persartikelen en het artikel van Human Rights Watch bevestigen de desastreuze situatie van de gezondheidszorg in Venezuela en waarschuwen voor de impact van COVID-19 op de toegang tot gezondheidszorg en de ziekenhuizen in het land, wat in dezelfde lijn ligt van de informatie die wordt aangebracht door het CGVS in het administratief dossier en de "COI Focus Venezuela – Situatieschets van mei 2020" bijgebracht door de aanvullende nota van verwerende partij. De medische attesten tonen weliswaar de medische problemen van verzoeker aan, maar hieruit blijkt niet dat hij omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie de toegang tot gezondheidszorg zou zijn ontzegd. Bovenstaande vaststellingen volstaan dan ook voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt."

Daar de Raad zich reeds naar aanleiding van het beroep dat haar echtgenoot heeft ingesteld tegen diens weigeringsbeslissing heeft uitgesproken over de elementen waarop verzoekster zich beroept in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dienaangaande zijn rechtsmacht heeft uitgeput, mag hij, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over deze elementen, waarvan de beoordeling als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere uitspraak anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift tegen de weigering van de vluchtelingenstatus in haar hoofde geen andere argumenten aanvoert dan deze die reeds door haar echtgenoot werden aangevoerd in diens verzoekschrift voor de Raad en met betrekking tot de welke de Raad in voormeld arrest nr. 240 001 uitvoerig heeft gemotiveerd, zoals blijkt uit het hoger aangehaalde punt 2.4.2 van dit arrest.

Verder stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS bevestigd heeft dat zij in Venezuela niet politiek actief was en nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten of met medeburgers (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Tevens bevestigde verzoekster dat zij en haar echtgenoot nooit persoonlijke problemen kenden omwille van de onveilige situatie waarnaar zij verwees en dat zij nooit persoonlijk betrokken raakten bij de plunderingen die zij aanhaalde (*ibid.*, p. 12). In de bestreden beslissing wordt daarover terecht het volgende gesteld door de commissaris-generaal:

“Wat betreft uw vrees voor de veiligheidssituatie, dient benadrukt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat dit gaat om een vrees voor de algemene veiligheidssituatie. Hoewel u verklaarde dat u vlakbij een grote weg woonde waar vrachtwagens met voedingsmiddelen geplunderd worden en waarbij het regelmatig tot aanvaringen tussen de autoriteiten en de plunderaars komt (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 11 en 12), gaf u immers aan dat u en uw echtgenoot nooit persoonlijk problemen gekend hebben omwille van de door u opgeworpen situatie van onveiligheid (CGVS, p. 12). Jullie waren nooit persoonlijk betrokken bij een plundering of bij een confrontatie met de autoriteiten (CGVS, p. 12).”

Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster geheel onverlet gelaten in haar verzoekschrift.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde socio-economische problemen, stelt de Raad vast dat zij deze terugvoert op de algemene schaarste aan basisproducten die zij en haar echtgenoot verkochten om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Nergens uit haar verklaringen kan blijken dat het hier een persoonlijk probleem betrof in hoofde van verzoekster of haar echtgenoot waarmee zij door toedoen van een actor van vervolging in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en omwille van één van de gronden van vervolging bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève werden geconfronteerd.

Verzoekster heeft tijdens haar administratieve procedure geen documenten neergelegd die van aard zijn de appreciatie van haar vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort, identiteitskaart en huwelijksakte bevestigen uw nationaliteit, identiteit en burgerlijke staat, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De medische documenten van uw echtgenoot bevestigen zijn medische problemen. De artikels die u voorlegt ondersteunen uw verklaringen betreffende de schaarste van medicijnen in Venezuela, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela. Ook uw opmerkingen bij de notities kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Deze betreffen immers slechts correcties van de schrijfwijze van namen en preciseringen die geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de medische problemen van haar echtgenoot en op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster het gebrek aan een adequate medische behandeling voor haar echtgenoot in Venezuela wijt aan algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel aldaar en het feit dat zij dure behandelingen in privéklinieken niet kunnen betalen. Verzoekster brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar echtgenoot in Venezuela op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk geweigerd. Aldus toont zij niet aan dat haar echtgenoot omwille van de medische zorgen die hij behoeft in Venezuela dreigt te worden onderworpen aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er tevens op dat hij in voormeld arrest met nr. 240 001 van 25 augustus 2020 het volgende heeft uiteengezet in verband met de medische problematiek van verzoeksters echtgenoot:

“Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problemen en de ineensstorting van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef,

terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” Verzoeker dient zich, voor zijn aanspraken op een verblijfsvergunning op grond van zijn medische problemen, te wenden tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

De Raad meent naar analogie met wat het Hof van Justitie heeft gesteld in de voornoemde zaak *M'bodj* dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend. De loutere verwijzing naar de algemene humanitaire en mensenrechtensituatie in Venezuela en *“het bestaan van een diepe politieke, economische en sociale crisis, waar geweld veralgemeend is en door het Venezolaanse leger wordt gepleegd”* is in dezen niet dienstig.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Anzoátegui, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Waar verzoekster nog aanvoert dat *“een gewapend conflict op het punt staat uit te barsten tussen Brazilië en Venezuela”*, baseert zij zich blijkens de door haar gevoegde informatie op beschuldigingen die in februari 2020 door president Maduro aan het adres van zijn Braziliaanse ambtsgeenoot werden geuit (stukkenbundel verzoekster, stuk 7, *“Maduro accuse Bolsonaro de vouloir un “conflit armé” entre le Venezuela et le Brésil”* van RTBF van 15 februari 2020). De Raad benadrukt dat de beoordeling van het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te geschieden op basis van objectieve en recente informatie over de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van die beoordeling en dat nergens uit de door de partijen aangebrachte informatie blijkt dat er actueel sprake is van gewapend conflict tussen Brazilië en Venezuela.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster *“ten volkomen subsidiaire titel”* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN